

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.II.143/2025/13. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2026. április 23. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2025. november 18. napján kihirdetett, 5.B.41/2024/54. számú ítéletét *helybenhagyja.*

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során felmerült 17.780,- (tizenhétezer-hétszáznyolcvan) Ft bűnügyi költség viselésére a vádlott köteles.

I n d o k o l á s

[1] A Székesfehérvári Törvényszék a 2025. április 29. napjától november 18. napjáig megtartott nyilvános, folytatólagos tárgyalássorozat alapján meghozott, és az utóbbi napon kihirdetett, 5.B.41/2024/54. számú határozatával Terhelt1 vádlott bűnösségét testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) állapította meg, ezért őt mint többszörös visszaesőt 10 év fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte azzal, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetéséből nem bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a büntetőeljárás során biztosított bűnjelek további sorsáról és a bűnügyi költség vádlott általi viseléséről.

[2] Fenti ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a jogi minősítés megváltoztatása érdekében jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett terjesztett elő jogorvoslati kérelmet.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.280/2024/6-I. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést helyes indokaira figyelemmel fenntartva a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélte.

Rámutatott arra, hogy a felülbírálat teljeskörű, az elsőfokú bíróság perrendszerűen folytatta le a bizonyítási eljárást, a beszerzett bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, ezen tevékenysége a határozat indoklásából részletesen megismerhető.

A törvényszék megalapozott tényállást állapított meg, a vádlott bűnösségére vont következtetés helytálló, a bűncselekmény minősítése azonban nem törvényes.

Az ügyészi álláspont szerint tévedett a törvényszék, amikor nem állapította meg, hogy a tényállásban leírt vádlotti cselekvőség kapcsán az aktuális szándéka eshetőlegesen kiterjedt a halálos sérülés okozására.

A terhelt ugyan klasszikus értelemben vett eszközt nem használt, de acélbetétes bakancssal fejre irányuló többszörös támadást hajtott végre, ebben a szituációban pedig ez a cipő elkövetési eszköznek minősül, amellyel halálos eredmény is előidézhető.

Az elkövetési körülményekből is a fenti következtetés helyessége adódik, a vádlott a menekülő sértett után indult, mindenáron folytatni akarta a bántalmazást, amit az ökölütést követően durvább formában a sértett jajveszékelésével mit sem törődve lábbal történő bántalmazással folytatott, amit csak akkor hagyott abba, amikor mások felszólították annak befejezésére.

Jelen ügyben is kiemelt szerepe van a megtámadott testtájéknak, a vádlott tudatosan, szándékosan ütötte-rúgta legalább három alkalommal, minimum közepes erővel létfontosságú szervet, illetőleg régiót, amivel közvetlenül életveszélyes sérülést is okozott a nála gyengébb, neki kiszolgáltatott sértettnek.

Összességében a fentiekből annak a következtetésnek a helyessége következik, miszerint a vádlott tudata átfogta azt, hogy a cselekményének következtében a sértett halála is bekövetkezhet és abba belenyugodott.

[4] A büntetés kiszabásával összefüggésben az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság helytállóan járt el, és összességében a vádlott személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességhez igazodó, még a súlyosabb minősítésű bűncselekmény esetén is tetтарыны, indokolt és szükséges tartamú büntetést szabott ki, a megváltozó minősítésre tekintettel azonban a büntetési tétel 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztés, az irányadó középмérték pedig 13 év 9 hónap a különös visszaesői minősítésre tekintettel.

[5] Fentiekre figyelemmel a másodügyészi indítvány az elsőfokú ítélet Be. 606. § (1) bekezdése alapján történő megváltoztatására, a vádlott cselekményének emberölés büntette kísérleteként történő minősítésére (Btk. 160. § (1) bekezdés, 10. § (1) bekezdés) irányult, a jogi indoklás megváltoztatása, az irányadó büntetési tételkeret helyesbítése és ezen túlmenően az elsőfokú ítélet egyebekben történő helybenhagyása mellett.

[6] A vádlott kirendelt védője a jogorvoslati kérelmének írásbeli indokolásában az elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében szóban bejelentett fellebbezését maradéktalanul fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú büntetőeljárás során számos ellentmondás mutatkozott a tanúk (köztük a sértett) elmondásai között, releváns körülményeket a tanúk a vádlotti oldal általi elmondásokkal ellentétesen adták elő, emellett több tanú vallomása között is mutatkoztak eltérések.

Hivatkozott a védelem arra, hogy a vádlott és a sértett közötti kapcsolat nem volt felhőtlen, közöttük számos alkalommal történtek kisebb-nagyobb konfliktusok, amelyek elsősorban féltékenységi alapon alakultak ki és számos esetben a sértett részéről kerültek kezdeményezésre. Jelen ügyben is ilyen jellegű történéssel állunk szemben, a sértett általi szóbeli szidalmak, provokáció, továbbá ütlegetés a vádlott személyét ért támadás elhárítása okán került sor védenсе részéről a sértett sérelmére különböző sérülések okozására. Utóbbiból következően a vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett.

A másodlagos, enyhítés körében előadott védekezése során arra utalt a védelem, miszerint az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte a büntetéskiszabási körülményeket, nem vette figyelembe, hogy védece az eljárás valamennyi szakaszában együttműködött a hatóságokkal, a védece jelenlétével soha nem volt probléma, az eljárás elhúzódása neki fel nem róható, ezen túlmenően közel 3 éve a legsúlyosabb kényszerintézkedés hatálya alatt áll, a bv-beli magatartásával kapcsolatban semmilyen probléma nem merült fel, megbánását, szánakozását több alkalommal kinyilvánította, a büntetőeljárás során többször bocsánatot kért, mindezen körülményekre figyelemmel a vele szemben elsőfokon alkalmazott joghátrány rendkívül eltúlzott, aránytalan és indokolatlan.

[7] Az ügyészség által indítványozott súlyosabb minősítéssel összefüggésben ugyancsak utalt a 3/2013. számú BJE határozat irányadó megállapításaira, hivatkozott arra, hogy a vádlott és a sértett között élettársi kapcsolat állt fenn, amely nem volt felhőtlen, napirenden voltak a féltékenység miatti nézeteltérések, korábban is történtek közöttük fizikai inzultusok, és így jelen esetben is a bizonyossággal határos valószínűséggel kijelenthető, hogy ugyanilyen típusú nézeteltérés volt a bántalmazás előzménye.

Védece részéről sem hangzottak el élet kioltására irányuló fenyegetések, illetőleg a szakvélemény is igazolja, hogy a sértettet ért sérülések minimális erőbehatás útján keletkeztek, csak az orrot ért behatás volt közepes-nagy erejű, így a védelmi álláspont szerint súlyosabb eredmény bekövetkezésével a vádlott nem számolhatott, arra szándéka nem is terjedt ki.

[8] A vád és védelem képviselője a fellebbviteli nyilvános ülésen az írásbeli beadványaikkal azonosan, azok megállapításait hangsúlyozva foglalták össze az üggyel kapcsolatos jogi álláspontjukat.

Az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a vádlott is maradéktalanul fenntartotta a fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtett álláspontját, aminek lényege szerint a sértett élettársi kapcsolatuk során különböző alkalmakkal többször bántalmazta őt, és ugyanilyen féltékenység alapú nézeteltérésre került sor a terhére rótt cselekmény elkövetését közvetlenül megelőzően, a sértett ekkor is provokálta, illetőleg fizikailag inzultálta őt, így jogos védelmi helyzetben cselekedett.

Kifogásolva a sértetti vallomások hiteltérdemlőségét indítványozta a sértett újbóli kihallgatását és a vele történő szembesítését.

Szakértői vizsgálatok újbóli elrendelését tartotta szükségesnek a sértett esetében az életveszélyes következmények kialakulásának megállapíthatóságával összefüggésben, és ugyancsak szakértő perbevonását indítványozta a cselekmény elkövetésekor viselt acélbetétes cipő vizsgálatát illetően.

Miután álláspontja szerint az általa indítványozott eljárási, bizonyítási cselekmények csak egy újabb tárgyalási szakban vehetőek fel, indítványozta az ügyének újratárgyalását, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és ügyének nyomozati szakba történő visszahelyezését.

[9] Az ítéltábla az előterjesztett fellebbezések tartalmára, irányára, a fellebbviteli főügyészségi átiratban foglaltakra, a fellebbezések vádlotti és védelmi beadványban rögzített írásbeli indokolásának tartalmára, valamint a fellebbviteli nyilvános ülésen előadottakra figyelemmel a fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet az azt megelőző eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alkalmazásával teljeskörűen felülbírált.

A másodfokú felülvizsgálat során az ítéltábla nem észlelt olyan megalapozatlansági okot, illetőleg perrendi szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatának akadályát képezte volna.

[10] Aggálytalanul megállapíthatóan a bizonyítékértékelés és a bírói ténymegállapító tevékenység alapját a törvényesen beszerzett bizonyítékok képezték, a bizonyítási eljárás terén ilyen szempontból sem található kifogásolnivaló.

A lefolytatott bizonyítás teljeskörűnek minősíthető, az eljárási cselekmények a bírósági szakban is helyénvaló módon kerültek lefolytatásra, ennek során a per résztvevőinek jogai nem sérültek, a védelemhez fűződő jogok érvényesültek, a terhelt- és tanúkihallgatások szabályozott rendben folytak, az eljárással érintettek képviselte mindvégig biztosított volt, jelen ügy vádlottja is olyan elbánásban részesült, amelynek eredményeképpen megfelelően szembesülhetett az őt érintő bizonyítékalmazzal, védőivel egyetemben az azzal kapcsolatos álláspontjuknak időszerűen hangot adhattak, az azzal összefüggő indítványaik szabályozott rendben elbírálást nyertek.

[11] Az elsőfokon eljáró bíróság a bizonyítékok mérlegelése körében helytállóan vette számba és értékelte a vádlott védekezésében, különböző beadványaiban és előadásaiban foglaltakat, a ránézve egyértelműen terhelő tartalmú tanúvallomásokban részletezett körülményekre, továbbá a szakértői véleményekben foglalt megállapításokra és egyéb okirati bizonyítékokra tett észrevételeit és különböző magyarázatait.

A törvényszék részletesen elemezte a vádlott nyomozati szakban, illetőleg a bírósági eljárás során tett eltérő, több vonatkozásban feloldhatatlan ellentmondásokat mutató vallomásait és hivatkozásait, helytállóan állapítva meg ekörben, hogy a gyanúsított előadásaihoz képest a terhelt alapjaiban és minden érdemi indokolás hiányában változtatta meg védekezését, és hivatkozott utóbb jogos védelmi helyzetben történő cselekvésre.

A korábbi nyilatkozatai megváltoztatásának folyamatában a vádlotti védekezés eljutott tehát odáig, hogy a sértettel fennállt teljes kapcsolatukat és a vád tárgyává tett konkrét cselekményt is a sértetti agresszivitás jellemezte, őt folyamatosan provokálta és fizikailag is inzultálta, amellyel szemben védekezésre kényszerült.

Ugyanakkor a sértett hiteltérdemlőként értékelt nyomozati nyilatkozatai mellett az eljárás során kihallgatott tanúk, különösen az 1., 4. számú tanúk és tanú6 tanú előadásai is karakteresen cáfolták a megváltoztatott vádlotti védekezést, amelynek eljárás során történt önkényes alakításával összefüggésben a vádlott semmilyen magyarázattal nem volt képes szolgálni.

A fentiek miatt a terhelt szavahihetőségét egyértelműen megdőltnek kell tekinteni, az érdemi hitelességgel nem bír, az általa tett nyilatkozatokat kizárólag azon részükben lehet figyelembe venni, amelyekben azokat egyéb hiteltérdemlő bizonyítékok megfelelően alátámasztottak. Az elsőfokú bíróságnak a jogos védelmi helyzet kizártságával összefüggő álláspontjával és annak érdemi indokolásával a maga részéről a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett.

[12] A törvényszék a fentiekén túlmenően is széleskörű tanúbizonyítást folytatott le, a már hivatkozottakon túlmenően a 2-es számú tanú, a 3-as számú tanú, tanú9 és tanú8 tanúk vallomásai is okszerűen szolgáltak hiteltérdemlő bizonyítékként a megállapított ítéleti tényállás alapjául.

[13] A fentiekben túlmenően a törvényszék helytálló értékelésben részesítette az igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény tartalmát, továbbá az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításait, valamint a tárgyaláson is meghallgatott orvosszakértők véleménykiegészítését és pontosítását, s ugyancsak okszerűen volt figyelemmel a tényállás megállapítása során a tárgybeli napon felvett rendőri jelentés tartalmára és a másnap lefolytatott helyszíni szemle által rögzített bizonyítékokra.

[14] Az elsőfokú ítéletében a törvényszék a védelem által előterjesztett bizonyítási indítványok elutasításával összefüggésben is részletesen indokolta a döntését, amely okfejtéssel a maga részéről a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett. A másodfokú eljárásban a vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványok is alaptalanok voltak, a terhelt által a tárgybeli napon viselt acélbetétes bakancshoz az orvosszakértői bizonyítás szintjén egyetlen konkrét sértetti sérülés sem volt kifejezetten és azonosíthatóan köthető, az azonban nyilvánvaló, hogy a sértett testszerte történő megrugdosása, esetleg megtaposása a feltárt nyomok hiányából is következően legfeljebb kis erejű erőbehatásokkal történhetett, ilyen módon ezen lábbeli utólagos megvizsgálása teljességgel szükségtelen, a támadott szakértői vélemények pedig aggálytalanok, azok megkérdőjelezésére az utólagos terhelti felvetések alkalmatlanok, az elkövetést észlelő tanúkat a bíróság részletesen kihallgatta, egyéb tanúkihallgatás, illetve bizonyítási cselekmény lefolytatása ugyancsak indokolatlan.

[15] Összességében a fentiek szerint az a megállapítás tehető, miszerint ítéletében az elsőfokon eljáró bíróság felsorakoztatta az ügy érdemi eldöntésére kihatással bíró, az ítéleti tényállás megalapozott megállapításának alapjául szolgáló releváns bizonyítékokat, mindezeket megfelelő módon elemezte, megkísérelte a fennálló ellentmondásokat feloldani, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen, kellő logikai megalapozottság mellett, egymásra is tekintettel, összességében értékelte, az ezzel kapcsolatos gondolatmenetével a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az iratok tartalmához hűen rögzített és számba vett, majd kellően elemzett adatokon nyugvó törvényes mérlegelés alapján jutott el a törvényszék a hiteltérdemlő bizonyítékoknak megfelelő következtetései levonásához a vádlott terhére rótt cselekmények megvalósítási körülményeit illetően, továbbá a kihallgatott tanúk és a vádlott szavahihetőségével, valamint a rendelkezésre álló szakértői megállapítások hiteltérdemlőségével, és az egyéb okirati bizonyítékok relevanciájával összefüggésben is.

Fentiek szerint a törvényszék kellő alaposítással elemezte a rendelkezésre álló adatokat, tényeket és körülményeket, a bizonyítékok szakszerű értékelésével sem maradt adós, nem csupán formális bizonyítékértékelést végzett, hanem a terhelti hivatkozásokat több irányból is cáfoló bizonyítékok okszerű mérlegelésével zárta ki a vonatkozó terhelti védekezési hiteltérdemlőségét. A törvényszék érdemben sem kifogásolható módon megindokolta, hogy az irányadó tényállást mely, egymást erősítő bizonyítékokra alapította a terhelttől származó változó tartalmú védekezéssel szemben, így a rendelkezésre álló bizonyítási anyag körülbírási elemzésével az indokolási kötelezettségének is megfelelően eleget tett.

[16] A törvényszék által megalapított tényállás a fentiek szerint összhangban áll az okszerűen mérlegelt bizonyítékokkal, az helyesbítésre, kiegészítésre semmilyen vonatkozásban nem szorul, erre figyelemmel a másodfokú bíróság a törvényszék által megállapított tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú határozatot.

[17] Az elsőfokú bíróság által a fentiek szerint megállapított tényállásból a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a másodfokú bíróság pedig a bűncselekmény elsőfokú minősítésével is egyetértett.

A törvényszék a jogi indokolás körében számba vette a 3/2013. BJE határozatban felsorolt irányadó szempontokat, konkrétan jelen ügyben megállapítható alanyi és tárgyi tényezőket és azok alakulását, ezzel összefüggésben pedig nem tévedett, amikor nem állapította meg a vádlott tényállásban rögzített cselekvőségével összefüggésben, hogy Terheltl szándéka eshetőlegesen kiterjedt a halálos sérülés okozására.

[18] Az emberölés és az életveszélyt okozó testi sértés elhatárolása körében különös gonddal kell vizsgálni a tárgyi tényezők körében a cselekmény elkövetésére használt eszköznek az ölésre való alkalmasságát, az elkövetés körülményeit, a véghezvitel módját, ennek körében az erő kifejtés mérvét, intenzitását, folyamatosságát és irányítottságát, a sérülés helyét és jellegét, nevezetesen, hogy az emberi test olyan tájékára irányított volt-e a behatás, amely közismerten életfontosságú szerveket tartalmaz, továbbá az elkövetés előtt, alatt, illetőleg után az elkövető által tett kijelentéseket, és ezzel összefüggésben tanúsított magatartást.

Az alanyi tényezők körében az elhatárolás szempontjából alapvető jelentősége van az elkövető személyiségének és jellemző tulajdonságainak, feltétlenül alapos gondossággal kell vizsgálni a cselekményt kiváltó okokat és körülményeket, gondot kell fordítani a véghezvitelt megelőző pszichikus folyamat feltárására, tekintettel kell lenni az elkövetőnek a passzív alanyhoz való kapcsolatára, viszonyára, érzelmi kötődésére és figyelemmel kell lenni az egyéb alanyi mozzanatokra is.

Az emberölésre irányuló szándék megítélése és az emberölési, valamint a testi sértési cselekmények elhatárolása szempontjából valójában nem a ténylegesen bekövetkezett eredménynek van meghatározó jelentősége, hanem az elkövető tudatában lejátszódó folyamat rekonstruálása alapján kell állást foglalni abban a kérdésben, hogy az elkövető szándéka ölésre vagy testi sértés okozására irányult-e.

A tárgyi és alanyi körülmények feltárása és elemzése, valamint összehatásukban, kölcsönös összefüggéseikben való sokoldalú mérlegelése során az elkövetés konkrét viszonyai között kell vizsgálni a feltárható alanyi és tárgyi tényezőket.

[19] Jóllehet a cselekmény elkövetésekor a vádlott pontosan meg nem állapítható mértékű, önhibájából eredő ittas állapotban volt, ilyen módon pedig cselekményét úgy kell értékelni, mintha az alanyi oldala teljes lett volna, esetében nem állapítható meg aktuálisan olyan mérvű tudatzavart állapot, amely az ítélezési gyakorlatnak megfelelően kizárná adott esetben a fentebb részletezett alanyi tényezők vizsgálatát. Ekörben megállapítandó, hogy sem a véghezvitelt megelőző pszichikus folyamat feltárása, sem az elkövetőnek a passzív alanyhoz való kapcsolata, viszonya, kétségkívüli személyes, érzelmi kötődése nem ad alapot a vádlott aktuális élet elleni szándékának megállapításához. A vádlott és a sértett viharos érzelmi kapcsolatban élt, közöttük gyakoriak voltak a viták, veszekedések és több alkalommal a vádlott részéről fizikai bántalmazásra is sor került, amelyek esetenként súlyos következményekkel is jártak, kétségtelenül azonban életveszély kialakulásához nem vezettek. A vádlott erőszakos személyiségű, a jelen ügy tárgyát képező cselekmény során az aktuálisan kialakult nézeteltérésük kapcsán támadt ismételten a sértettre. A fentiekből önmagukban sem következik az élet elleni vádlotti szándék megállapíthatósága.

[20] A tárgyi tényezők körében megállapítható kétségtelen tényként, hogy a terhelt létfontosságú szerveket tartalmazó testtájékon, a fején és felsőtestén is bántalmazta a sértettet, ezek azonban eszköztelen támadások voltak, az ügyészi érveléssel szemben az emberölés elkövetésének eszközeként az acélbetétesként leírt bakancsot nem lehetett értékelni különös figyelemmel arra, hogy a sértett által elszenvedett sérülések közvetlenül és bizonyíthatóan nem voltak összefüggésbe hozhatóak az ilyen bakancssal történt bántalmazásokkal, a sértett a bántalmazása során több, fejre irányzott ökölcsapásos eredetű sérülést is elszenvedett, nem volt igazolható, miszerint a legsúlyosabb, az orrot ért közepes-nagy erejű erőbehatást, illetőleg a fejet ért egyéb kisebb erejű erőbehatásokat a bakancsos rugdosás, bántalmazás közvetítette volna, s jöllehet a tényállás testszerte és fejre történő rugdosást és taposást is rögzít, a fentiekből is következően ezeknek ereje legfeljebb kis erőbehatást jelentett. A testet ért rugdosással és taposással összefüggésben külsérelmi nyom a sértett testén nem volt azonosítható, így az ezzel összefüggő bántalmazás mértéke nem haladta meg a vádlott általi korábbi bántalmazások szintjét.

A fentiek szerint a bántalmazás bizonyítható mértéke, módja, az erőbehatások azonosítható száma és nagysága alapján minden kétségét kizáró módon nem lehetett arra vonatkozóan következtetést vonni, hogy a vádlott szándéka aktuálisan a sértett életének kioltására irányult volna, az ezzel kapcsolatos elsőbírői okfejtéssel és gondolatmenettel a maga részéről a másodfokú bíróság is egyetértett.

Helytállóan emelte ki a törvényszék azon tárgyi körülményt is, miszerint a sértett életének elvételére irányuló vádlotti fenyegetés a helyszínen nem hangzott el, a terhelt előzetes, egyidejű, illetőleg esetleges utólagos kijelentései tehát nem jelenthettek támpontot az élet elvételére irányuló, avagy csak testi sérülést célzó szándékának azonosításához.

Mindezekre tekintettel az alanyi, illetve a tárgyi tényezők együttes mérlegelése alapján sem lehet aggálytalan megállapítást tenni a vádlott aktuális életelvételi szándékára nézve, pusztán az állapítható meg, hogy a vádlott – átlátva azt a körülményt, hogy bántalmazó magatartása elkerülhetetlenül a sértett súlyos testi sérüléseihez vezet – egyenes testi sértési szándékkal támadt durva erőszak útján a sértettre, miközben tudata átfogta, hogy magatartásának akár életveszélyes következményei is lehetnek, ezek iránt azonban közömbösen, az életveszélyes eredmény létrejöttébe belenyugodva hajtotta végre cselekményét.

[21] A büntetés kiszabása körében az ítéltábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által helytállóan feltárt bűnösségi és büntetés kiszabási tényezőkre, a súlyosító körülmények sorából ugyanakkor mellőzni volt szükséges a testi sértési cselekmény egyenes szándékkal történő megvalósítását, valamint a kialakult életveszélyes állapot közvetlenségét, ezek ugyanis súlyosító tényezőként nem értékelhetőek, éppen az eshetőleges szándékú testi sértés, illetőleg a bekövetkezett életveszélyes állapot közvetettsége, áttételeessége lett volna enyhítő körülményként értékelhető adott esetben.

Az összes körülmény értékelése alapján a másodfokú bíróság mindenben helytállónak ítélte azon elsőbírői felismerést, miszerint a határozott ideig tartó szabadságvesztés büntetés körében a súlyosító körülmények nagy számára és jóval jelentősebb nyomatékára figyelemmel a törvényi középérték feletti bünteteskiszabás mutatkozott indokoltnak és feltétlenül szükségesnek, amely egyébiránt alkalmas a vádlottal szemben is a joghátrány alkalmazás kettős céljának elérésére.

[22] Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek és megalapozottak, az ítéltábla az előterjesztett fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülés keretében elbírálvá, a törvényszék jogorvoslati kérelmekkel

támadott ügydöntő határozatát a Be. 605. § (1) bekezdésében foglaltak alapján helyben hagyta azzal, hogy a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltak alkalmazásával a terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú határozat meghozataláig letartóztatásban töltött időt, egyúttal a Be. 613. § (1) bekezdése alapján megállapította a másodfokú büntetőeljárás során felmerült bűnügyi költség összegét, s rendelkezett annak viselése tárgyában is.

Győr, 2026. április 23.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Balázs s.k.
előadó bíró

Dr. Papp Krisztina s.k.
bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Székesfehérvári Törvényszék 2025. november 18. napján kihirdetett, 5.B.41/2024/54. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2026. április 23.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke